

Stadium. Jeg har begjært Ordet for at bringe et Spørgsmaal paa Bane, om hvilket jeg forudskal sige, at det er mit Ønske at gjøre det med den størst mulige Forsigtighed, og at jeg kun bringer det frem som Noget, jeg fremsætter til Overveielse, og ingenlunde fordi jeg vil gjøre min Afstemning over Sagen afhængig af, hvorledes Udsalbet bliver enten i den ene eller den anden Retning. Ved Loven af 31te Juli 1853 var der givet Udsigt til at see Jernbanesystemet forlænget fra Aalborg til Frederikshavn. Efter det foreliggende Lovudkast vil dette Stykke falde bort. Ved Loven af 4de Marts 1857 var der givet Behoerne af Vestjylland en Udsigt til, at Jernbanen skulde gaae til Struer; nu vil den vestlige Deel deraf blive bortskaaet. Jeg indrømmer fuldkomment, at det kan være muligt, at det er nødvendigt at foretage disse Begrændsninger, for at komme til det Resultat, som foreligger, og er det Tilfældet, siger jeg, at man maa tage det, der bydes, uden paa nogen Maade at lade den Omstændighed, at de tvende Stykker ere bortskaaene, have nogen Indflydelse paa Afstemningen. Jeg troer nemlig, at Enhver, der nøiere overveier Omstændighederne, vil indrømme, at dersom man vil have en Bane fra Aalborg til Frederikshavn, saa maa man finde, at Grundvolden, hvorpaa en saadan Bane skal bygges, er det, der foreslaaes her, nemlig en Jernbane der gaaer til Aalborg; man maa have den til Aalborg, inden man kan komme videre. Ligeledes troer jeg, at de, der ønske Banen forlænget Vest paa, ville indsee, at for at opnaae dette Resultat maa man komme fra Øst; at Banen gaaer til Skive, vil være Grundvolden for en videre Forlængelse Vest paa. Men da det virkelig er saa, at mange tidligere Forventninger blive stufede ved de nu foreslaaede Modificationer, troer jeg, at skulde Sagen at bringe under Overveielse, hvorvidt det skulde være muligt at medtage ogsaa de to Forlængelser af Banen, som jeg her har tilladt mig at henpege paa. Er det ikke muligt, saa, siger jeg, tager jeg Banen saaledes, som den foreslaaes, med de Begrændsninger, der ere givne; men er det muligt, saa er det vist, at Mange ville føle sig tilfredsstillende ved, at man tager de 2 Stykker med, og jeg troer, at Alle ville være enige om at glæde sig over det Resultat, som

derved opnaaes. Jeg tillader mig saaledes at henstille til Regjeringen og det ærede Thing, hvorvidt Omstændighederne tillade det; men jeg gjentager, kan det ikke ssee, vil det ikke have nogen Indflydelse paa min Stemmegivning.

Jagd: Efter de stedfundne Udtalelser synes denne overordentlig vigtige Sag, som idag er til Forhandling, at kunne gjøre Regning paa en varmere Understøttelse hos de ærede Medlemmer af dette Thing end næsten noget andet Lovgivningsarbejde, der hidtil har været forelagt, idet Alle have været enige om det Ønskelige i, at Lovforslaget blev fremmet. Idet jeg selv deler de ærede Medlemmers Sympathi for Sagen, er det ikke min Hensigt at føre Forsamlingen ind paa trættende Gjentagelser af tidligere Uttringer eller lange Discussioner om Meningsforskjelligheder, som vilde føre os bort fra Hovedsagen. Men naar Spørgsmaalet dreier sig om, at forsøge Kongerigets særlige Statsgjæld med en Sum af over 20 Millioner eller, fra en anden Side betragtet, et Rentetab, hvorfor der under de aldeles upaalidelige Calculer, der opstilles for Indtagterne, ikke stilles anden Begrændsning, end at samme ei kan overstige 1 Million Rd. om Aaret, saa har Folkets Repræsentanter et saa stort Ansvar ligeoverfor et Pengespørgsmaal af denne Betydning, at jeg for mit Vedkommende ikke kan gaae ind paa at vedtage Lovforslaget, forinden alle de Betænkelsigheder, der med Rette kunde gjøres gjældende, ere udtalte og tilbørligt veiede, saaledes at vi først da afgive vor Stemme, naar vi have erhvervet os en klar Anskuelse om, hvorvidt det foreliggende Lovforslag er tilraadeligt eller ikke. Det første Spørgsmaal, der i denne Sag fremstiller sig for mig, er det, som den ærede Rigsdagmand fra Mariager (M. Hage) løst hentydede til, men ikke videre gik ind paa, nemlig hvorvidt det overhovedet er rigtigt, at Staten stiller sig i Spidsen for slige store Jernbaneforetagender. Selv meget ansete og indsigtsfulde Statsmænd have udtalt den Anskuelse, at Staten ikke burde gjøre det, men at det skulde betragtes ligesom Canalanelæg, Dampskibsrouter o. s. v., som Entrepriser, der overlades til den private Foretagelsesaaend, fordi denne bedre vilde kunne sørge for, at der